

08 — GOSPODIN SREBRENI

Gospodina Srebrenog sam upoznao onog jutra kad su sve vesti obavile da je došlo do curenja. I odmah mi je bio sumnjiv.

Oslonjen levim krakom na šank pomno je slušao spikera. Lica uperenog ka ekranu žustro je pomerao jabučice pod kopcima i naizmenično širio i skupljao ušne otvore. Nije bio jedini koji je pratio dešavanja na istočnom vrhu kupole, ali je jedini to činio sa izrazitim interesovanjem i pažnjom.

Kad je podigao kapke uputio mi je pogled toliko leden da me jeza prošla od vrha donjeg kraka sve do najvišeg dela temena. Sivkast, mutno providan, u stvari srebrn, nikako mu nisam uspevao pogoditi boju. Zamutio sam i ja svoj i usmerio ga ka njemu. Upijali smo se jedan u drugog, prodirali kroz moždane slojeve, opirali, odmeravali snagu sve dok mi se neobjašnjiva nelagoda nije ugnezdila negde u predelu grudi, tako jaka da sam sa dubokim udahom knedlu jedva progutao. Ovo je bio prvi put da sam sreo jednog od njih. Skrenuo sam pogled negde iznad šanka. Modra boja dubina sa ekrana rashladila mi je uzavreli mozak i uspokojila treperenje očiju.

Završio je svoje piće, sumnjičavim pogledom ošinuo sve u kafani i otišao. Ja sam još neko vreme sedeo za svojim stolom u uglu razmišljajući o tome šta me je snašlo i šta raditi dalje. Ovo nije mogao biti slučajan i naš jedini susret. Znam da nije bio siguran, jer da jeste ne bismo se danima tražili. Ja jesam i morao sam ga sprečiti pre nego što on spreči mene.

Nekoliko dana od one vesti pukotina na kupoli se i dalje širila, nivo vode opadao, a zabrinutost sve jače uvlačila u stanovništvo. Vlada je za krpljenje kupole angažovala najbolje inženjere i graditelje, ali bez većeg uspeha. Curenje, iako oslabljeno, nije prestajalo. Dani su počeli da liče jedan na drugi, sve se svodilo na praćenje vesti, prepričavanja i nagađanja. Pitanja da li je sve slučajnost, da li Dihalopodi ponovo pokušavaju da nam unište svet i preuzmu kupolu ili je u pitanju nešto treće, neprestano su se ponavljala kao i rasprave o odlasku, mada su svi znali da utočišta nema. Jad je postao glavna preokupacija. Samo sam ja bezuspešno tragaو za gospodinom Srebrenim iako mi se stalno činilo da njegovu senu nosim na leđima.

Bila je nedelja kad sam prvi put pomislio da sam mu na tragu. Zgrade su se od tog jutra već lagano njihale pod uzburkanom površinom, ne za neku veću paniku, ali sasvim dovoljno za održavanje iste količine jada u narodu. Žvakao sam prvi zalogaj doručka za istim stolom one kafane kada mi je, iz pravca šanka, došetao opor miris i odveo do visoke stolice podno ekrana na zidu. Njuškao sam kao pravi tragač, usisao malo sluzave tekućine sa glatke površine pokraj napuštenog umazanog tanjira, a onda mi se zavrtelo. Začudilo me je što je gospodin Srebreni ostavio trag, jer nesmotrenost ne bi ličila na njega, ali šta ja znam. U ovako smutnim vremenima i najbolji mogu da pogreše.

Na ulicama nije bilo mnogo naroda, a to malo se upiralo da nazre pukotinu iznad sebe o kojoj ovih dana svi pričaju. Ili je bila na drugom mestu ili je vrh toliko visok da se pogledom nije mogao dotaći. Ja sam imao drugu putanju kojom me je sluzavi vonj iz sisaljke vodio, svaki put na suprotnu stranu od prethodne dok nisam shvatio da se vrtim u istom krugu. Mogao sam se zakleti i da sam, sve to vreme, imao društvo ali

nikoga kraj mene nije bilo. Oko podneva, sa nejasnim mislima i bolno praznom utrobom obustavio sam potragu.

Kupola se svakim danom sve više krunila kao da je od pene. Sve što bi graditelji prethodnog dana uradili, sutradan bi nestalo. Nešto je nagrizalo njen vrh. Kompletna naučna elita je dovučena da analizira, lupa glavu, otkriva, nađe rešenje i...ništa. Više se nije pričalo o slučajnosti ili nečem trećem, svi su znali da su nam Dihalopodi bliži nego ikad.

Jad se premetla u nepoverenje. Pretvorili smo se u podozrive poglede i sumnjičave misli, svako je u prvom, pa drugom do sebe i svakom narednom video izdajnika. Ja nisam, svoju punu pažnju usmerio sam ka njemu.

Nakon nekoliko neuspešnih potraga po, sve praznijim, ulicama i kruženja oko samog sebe vođen ili praćen onim istim vonjem, postavio sam da ću ga naći blizu pukotine, u nameri da uništi sve na čemu sam pomno radio. Petog dana sam se, uspešno izbegavajući naučnike, graditelje, sumnjivce i samoproklamovane stražare, popentrao na najviši vrh i stigao podno nje. Bila je veća nego što sam mislio. Površina se, pod jakim strujanjem vazduha, valovito mesila nada mnom. Skoro da sam na sisaljci mogao i njegov dašak osetiti. Ne mogu reći da nisam bio očaran snagom koja je pretila da uništi čitav svet, toliko da sam skoro zaboravio zbog čega sam ovde.

Sedenje u pećini najviše stene nije moglo završiti posao pa sam sa neskrivenom strepnjom napustio njenu zaštitu. Odmah sam osetio poznati vonj koji ispuštaju samo agenti vladine tajne službe. Osvrtao sam se oko sebe, nigde nikog.

Izbacio sam sisaljku, podesio je na najjače i pustio da me odvede do kamenite čistine. Bubnjalo mi je u glavi, nelagoda se opet razmeštala po mojim grudima, mozak vrio pa smirio.

Raspoređena na nekoliko velikih stena unaokolo sedela je nekolicina gospodina Srebrnih, očiju usmerenih u sluzave tragove koji su se cedili pod njima. Činilo se kao da me ne primećuju, iako sam bio siguran da znaju ko sam i gde stojim. Osetio sam kako mi se pogled sam zamutio i spremio za bitku. Došli smo do kraja, znao sam to i ja. Njihov svet ili moj. Više ništa neće biti isto.

Kao jedan, podigli su kapke i obuhvatili me sivkastim, mutno providnim, u stvari srebrnim pogledom, i dalje im nisam uspevao pogoditi boju. Ovaj put nisu bili ledeni, nisu mi ulazili u um, pustili su me u svoj.

Spoznao sam razočaranje, nemoć, predaju i tugu — mnogobrojnu i beskrajnu. Ne mogu reći da mi nije laknulo od pogleda na skrhanu armiju vladinih tajnih agenata pred sobom, dok im je prvi dašak vazduha sušio lica. Njih se svako morao bojati, ja ponajviše.

Moram priznati da je i meni pomalo bilo žao, nije se loše živelo ovde, ali moj posao nije da rasprostirem emocije. Ja radim za novac.

Kupola se nad nama sve više krunila, vazduh nadirao, voda nepovratno oticala. Svet kakav poznajem se rušio. Prebacio sam sisaljku na vazduh-mod i duboko udahnuo. Bilo je baš onako kako su mi rekli, resko sveže, a nekako baš uzbudljivo.

Nastavio sam žustro da uvlačim u sebe svoj novi svet i maštam o svemu što su mi Dihalopodi obećali.